

KIFELE A SÖTÉTSÉGBŐL

MÉREGTELENÍTŐ
2021.11.szám

KEDVES OLVASÓ!

Újságunk a Méregtelenítő címet viseli. Ezért nekünk, szerkesztőknek komolyan szembe kell nézni magunkkal, teljesül-e ez a szándékunk lapról lapra.

Sok mai probléma, emberi és természeti tragédia szóba kerül írásainkban. De ezek nem mérgezőek, reméljük. Csak a Rossz mérgez, a Gonosz, a Hazugság, az Irigység.

A fájdalom, a halál, a betegség nem mérgez, hiszen emberi életünk velejárói, ezekkel együtt kell élnünk, és nem hátráltatnak, hanem tanítanak vagy növesztenek bennünket.

November van, és ez a hónap, különösen a mi égövünkben az elmúlást idézi. A természetben is jelen van a halál, de mindig újra születik az élet. Ha azokra gondolunk, akik hozzánk tartoztak valamikor, távozásukat fájdalmas hiányként éljük meg. Földi életükből ők már kiléptek, testi szemeink számára láthatatlanok. Fontos, hogy mindig újra mélyítsük el hitünket: a Nagy Találkozásban, hogy abban a másik, örök, idő nélküli létezésben mindnyájan együtt leszünk a teljesség boldogságában.

Moré Balázs: Egyre csendesebben

Van egy másik világ, létezik,
a tenger alatt, a tenger fölött,
a zúgó hullámok mögött
egy másik világ rejtezik.

Aki ismeri, nem beszélhet róla,
mert ez a legnagyobb titok.
Takarjátok el arcotok,
ha mégis eljönne az óra...

Én láttam, és szemem elvakult
a nagy fénytől, amely ott ragyog!
Azóta néma és vak vagyok,
a kulcs a tengerbe hullt.

Ha tudnád, ha csak megsejtenéd,
hogyan a felszín alatt mi rejtezik!
Van egy másik világ, létezik –
és egyre csendesebben int feléd.

(A pleterjei karthauzi kolostorból)

"Nincs üresség, ahol várnak valakire. S mindenre válasz jön, ha megtanulunk várni.

Ezermesterek vagyunk, tanuljuk meg az ezeregyediket végleges foglalkozásként: Várni, várni, míg a lámpáink kigyúlnak."

Sütő András - Advent a Hargitán

Wass Albert: Én és az Isten

Nagy-nagy rémek űztek,
már mindent bejártam:
végső menedéknek
Istennél megálltam.

S lám az Isten nékem
sziklaszilárd vért lett,
gond meg nem találhat,
baj hozzám nem érhet,

mert az Isten nékem,
míg másnak csak támasz,
nekem menedékem,

Míg örömben jártam,
nem leltem meg Istent.
Rá csak most találtam,
hogyan elveszték mindent.

Ilyenek vagyunk mi,
gyarló földi férgek,
úgy térünk csak Hozzád,
bánatok ha érnek,
szertekuszált álmok,
széttépett remények.

Rátaláltam én is
szörnyű-szörnyű búban,
Atyai szavára
most, hogy rászorultam,
nagyon rászorultam.

Nagy Gáspár: H (10)

Lassan megválni
ettől attól
csöndben megválni
ezektől és azoktól
megválni bársony éjszakáktól
mikor az összes csillag
neked világolt
könnyedén
megválni mindentől
mi fontos volt egykor
tán még tegnap is
de látod mára
már lelkedben is összeomlott...
maradt emlék- köd és pára
könyvek levelek képek
sajognak visszaneznek
hadd remegjenek hát kissé
mert jön a válás
ott szemközt félszeg hegyek
és a büszke tornyok
miket szemedben
gyűjtögetél
lehetnél nekik is hálás
mert ott állnak mind hűséggel
akikben még hihettél
a folyó meg folyt
és néha áradt
s te néha félve bátran
hídjaira tetted a lábad
most üzened halkán:
hogy nem teszed többé
mert arra már nem lesz szükség
hiszen a megválást gyakorlod
és csak erre a semmiségre
maradt gondod
hogy átkelj átérj
oda ahová
kezdettől készüldtél.

Visszhang...

Apa és fia sétálnak az erdőben. Hirtelen a fiú megbotlik, és éles fájdalmat érezve felkiált:

- Áúúúúúúúúúúúúúúúú.

Meglepetésére hangot hall az erdő gyomrából:

- Áúúúúúúúúúúúúúúúú...!

Kíváncsiságtól fűtve a hang irányába kiált:

- Ki vagy te?

...de az egyetlen válasz ami érkezik:

- Ki vagy te?

Méregbe gurul a fiú és ezt kiáltja:

- Gyáva vagy!

...és a hang visszaszól:

- Gyáva vagy!

A fiú ránéz az Apjára és megkérdezi,

- Apa mi folyik itt?

Fiam - válaszolta az Apja. Figyelj csak! - majd elkiáltja magát:

- Csodállak!

...a hang felel:

- Csodállak!

Az Apja azt kiáltja:

- Csodálatos vagy!

...a hang pedig válaszol:

- Csodálatos vagy!

Majd az Apja elmagyarázza:

- Az emberek ezt VISSZHANGNAK nevezik, pedig ez valójában maga az ÉLET! Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te másoknak nyújtasz. Az élet tükröt tart cselekedeteidnek.

Ha több szeretetre vágysz, adj több szeretetet! Ha megértésre vágysz, te is érts meg és tisztelj másokat! Ha azt akarod, hogy az emberek türelmesek és tisztelettudóak legyenek veled szemben, te is légy türelmes és mutass tiszteletet!

A természet eme törvénye életünk minden területére érvényes. Az élet mindig azt adja vissza neked, amit te másoknak nyújtasz. Az élet nem véletlenek sorozata, hanem tetteidet tükrözik.

Minden nap megszűnik valami, amiért az ember szomorkodik, de mindig születik valami új, amiért érdemes élni és küzdeni. /Hérekleitosz/

Kosztolányi Dezső: Akarsz-e játszani?

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagy komolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtva rossz ruhákat öltetni?

Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszú őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubin-teát és sárga páragőzt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogy a körúton járkál a november,
az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fütyürész az ablakunk alatt?

Akarsz játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmat, mindenféle jót?
Akarsz játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

Jókai Anna: Pontosítás

Az angyaloknak nincsen szárnyuk
- tudnak röpdülni
Az ördög nem fekete
- annál sokkal sötétebb
A menny nem fönt a pokol nem lent
nem hely inkább állapot
Jézus nem fotogén és nem fecserészik
- Ő nem a tévékettő sztárja
Krisztus nem csak meghalt értünk
- elő is élt nekünk valamit
Isten nem ősz és nem lakozik
- Ő van, tér s idő felett
Az ember többé nincs gyámság alatt
- az útért és az irányért maga felel
A halál akár a mag halála nem pusztán rothadás
- hanem az új hajtás feltétele

Fodor Géza: Kései ősz, november

Kései ősz jön: november dere
az elsötétlő füvet lépve be
Hűvös szelekben már téli ág
tört kóró, idegen világ

Szemez a tó, hogy partkörökbe köt
míg le nem száll a füstgyötörte köd
Hol nádast úsztató vadvizek
fölé nagy éjszaka zizeg

S a láthatatlan felhőkön túlról
fehér krizantém hullik a holdból
Halottak napján gyertyás éjben
nyit a Mindszent, virágmécsez

S tükröződve a temetők felől
borostyánzöldben fagyalok, fenyők
És enciánkékes aszterek
vigyáznak minden sírhelyet

Kései ősz van: kavargó, sárga
elfakult ábránd roskad a sárba
S mint napra ráterített árnyék
vonaglik végsőt a tájék

Nekrológ

Évtizedek óta ismertem. Szomszédok voltunk. A múlt időből már kitaláltad, Kedves Olvasó, hogy búcsúztatok valakit.

Nagyon szelíd, halk szavú teremtés volt, soha senkit meg nem bántott volna. Olyan volt, mint aki azt mondja: „Bocsánat, hogy élek!” A Méregtelenítőt rendszeresen olvasta, hűséges olvasó volt, mindig talált benne megdicsérni valót.

Másokra nagyon figyelt, el nem mulasztott volna egyetlen névnapot, vagy születésnapot. Sokszor volt beteg, sokszor félt az évek során a Végtől, de nagyon hősiesen hordozta a betegségeit, a félelmeit.

Utolsó találkozásunkat az Élet rendezte búcsúzássá... Ugyanis kaptam egy nagy halom zeller zöldet, szárastul. Gondoltam, ez olyan harsogó friss és kívánatos, biztos Ő is örülne neki. Felhívtam, örült, kérte, hogy vigyek neki. Takaros csokrot csináltam belőle, aztán becsengettem. Nevettünk mind a ketten, mondtam: Isten éltesse! Örült; aranyos volt ez a kis találkozás. Másnap reggelre találkozót beszélünk meg. Mikor mentem, Őt már elvitték a mentők, nem is tért többé magához. Négy nap múlva beteljesedett, amitől olyan sokáig félt.

Haza hívta Őt az Élet Ura, de biztos vagyok benne, ott már nem fél.

Ha Rá gondolok, ma is csak azt mondom: Isten éltesse, Örökre!

Falu Tamás: Életrajz...

Ha tudni akarod: ki voltam,
Ne keress rólam adatot.
Az életet átrobotoltam,
Éltem, ahogyan adatott.
Sohsem ott voltam, ahol voltam,
Hanem, hol a messzeség kékül...
Kötél nélkül hintáztam,
Szárnyak nélkül repültem,
S boldog voltam boldogság nélkül.

Berényi Mihály: Az öreg

Reggel, csöndes nyári napon,
kint üldögél a teraszon.
Hallgatja a rigók dalát,
s nézi a hernyót. A galád
mit tesz azzal a levéllel?
Falja. Hernyóként nem él el
őszig. Akkor pedig rajta!
Ősi ösztöne így hajtja.

Az öreg, kezében füzet,
szítja a költői tüzet.
Próbálgatja. Egy-két szikra
rá-rá bukkan a másokra.
Nem lesz ebből tűz! Már késő.
Elszálltak az évek. És ő
leteszi a tollat. Ennyi!
Bemegy kicsit lepihenni.

Gellért Oszkár: Ki kérdez engem?

Ki kérdez engem, ha nem írok verset,
Ki kérdez engem, hallgató költőt:
Miért a süket szünetek?
Hitvesem, anyám, fiam.
Néhány barát, lélekben testvér.
S éjjente a halál.

Óh hova lett, hova lett az az idő,
Mikor éjjente a csillagos égbolt
S nappal a napfény kérdezett?
S én feleltem mindig. S megszületett a dal.

S ha jártam tengereken:
A hullám kérdezett.
S ha jártam hegyek között:
A szikla kérdezett.
Erdőben a fák, mezőn a búza s a búzavirág.
Hajnalban a rigók, este a fülemilék.

Most hallgatnak bennem mind.
Várják.
Míg egyszer újra kérdez az Isten.

A türelem passiója

Rendben van, természetesen várjuk a szenvedést, a mi passiónkat.
Felkészültünk rá, és számolunk azzal, hogy majd valamiféle lelki nagysággal
éljük át. Várunk arra, hogy egyszer majd üt
a mi hősi önfeláldozásunk órája is.
Várjuk passiónkat, várjuk, és nem jön.

Ami viszont jön, az a türelempróba.
A türelempróbák passiónk apró darabkái,
melyek által lassan halunk meg,
saját dicsőségünk mellőzésével.

Kora reggel már elénk sietnek.
Ők azok, túlfeszített, vagy éppen túlernyedte idegeink;
A teli autóbusz, amely nem áll meg;
A tej, ami kifutott; a kéményseprők, akik beállítanak;
A gyerekek, akik mindent elkevernek;
A vendégek, akiket férjünk magával hoz, és ő, a jó barát, aki nem jön;
A telefon, amely megőrült és egyfolytában cseng;
Vagy ha azok, akiket szeretünk, már nem szeretik egymást;
Ha hallgatni lenne kedvünk, de beszélnünk kell;
Vagy beszélni szeretnénk, és hallgatásra kényszerülünk;
Amikor el szeretnénk menni, holott be vagyunk zárva;
Amikor férjünk, akire támaszkodni szeretnénk,
legtörékenyebb gyermekünké lett;
az utálat, amivel fogadjuk azt, ami nap-nap után a miénk.
Így érkeznek hosszú, tömött sorban, vagy szép rendben
egymás után, de mindig elmulasztják közölni velünk,
hogy **ők jelentik a ránk szabott vértanúságot.**
Mi pedig megvetéssel hagyjuk őket elvonulni,
miközben várjuk a nagyszerű alkalmat, amelyért majd
nekünk kell feláldozni magunkat.
Mert elfeledjük, hogy ha vannak tűzben elégő hasábok,
vannak deszkák is, **amelyeket léptek koptatnak el,**
és finom fűrészporként esnek szét.
Mert elfeledjük, hogy ha vannak olló által elvágott fonalak,
vannak olyanok is, **amelyek nap-nap után vékonyodnak el**
azok hátán, akik a kötött kabátot viselik.
Ha minden önfeláldozás vértanúság,
de nem minden vértanúságnál csepeg a vér.
Vannak, akiket az élet tesz vértanúvá – annak elejétől egész a végéig.
A türelem passiója ez

Madeleine Delbrel: Alcide /részlet/

Lányi Sarolta: Régi sorok

Még megyek. Ám örök visszasírlmat kongat a szívem.
Tiprom alattam a létet: a hosszú, hólepte utat.
Bús a szivárvány a hóhideg, holtfehér színben.

Létem a létben: tétova, árva lábnyom a hóban.
Bárki mögöttem jön, megelőzhet. Nem sietek már.
Esteledik. Csak ennyi az élet. És ez így jól van.

Rövid az élet? Nem. Sok tavasz elfér benne:
A gyermek lepkekergető heve,
Az ifjú napperzselte láza,
Érő testek fojtott melege,
Érettek fel-fellángolása,
Öregek pernyehullása,
Aggok hamvahodása —
S még mindig virraszt a tűz.

Rövid az élet? Nem. Sok halál elfér benne:
A gyermeknek — eltört baba,
Ifjúnak — hőse bukása,
Érőnek — legyűrt önmaga,
Érettnek — világ korhadása,
Öregnek - vénsége súlya,
Aggnak — kortársa sírja —
S még mindig virraszt a lét.

Rövid az élet? Nem. Sok óhaj elfér benne:
A gyermeké — a szép mese,
Ifjúé — a hőn várt csoda,
Érőé — a szív öröme,
Éretteké — a nép joga,
Öregeké — a test békéje,
Aggé — unokák szép jövője —
S még mindig virraszt a vágy.

Fekete István: A juss

Az osztozkodást már nem lehetett halogatni. Az idősebb fiú is a magáéban akart lenni meg a fiatalabb is, s az öregasszony nem tudott igazságot tenni.

- A Palánkos az enyém - mondta Gábor keményen - édesapánk nekem ígérte

- Nem is ellenkezem - bólogatott Ferkó — de akkor nekem a többiből többet kell kapnom.

- Aztán mér'?

- Azér', mert az az igazság. Ha a Palánkost én kapnám...

- Csak hát nem kapod. Te a házban maradtál, pedig én vagyok az idősebb.

- Nem küldött senki, fiam...

- Édesanyám csak ne pártolja Ferkót. Én talán mostoha vagyok?

- Csak az igazságot mondtam, fiam, de mivel nem érted meg, hát torzsalkodjatok magatok. Ahogy megegyeztek, nekem úgy lesz jó. Megigazította fejkendőjét, és kicsoszogott a szobából. Csend maradt utána.

Ferkó az asztalnál ült, és körmével rovátkákat húzott az abroszra, Gábor pedig a kályhához támaszkodva szippantott néha kihűlt pipáján. Ferkó arra gondolt, hogy bátyja sokkal szebb házban lakik, földje is több van, amit a feleségével kapott; Gábor pedig úgy érezte, meg van rövidítve, mert ez a ház mégiscsak az apai ház, ami őt illetné. Lám, hogy terpeszkedik öccse az öreg asztalnál, ő pedig csak álldogál a kályha mellett, mint aki idegen. Igaz, hogy megkínálták üléssel, de csak az anyja, Ferkó nem... hát ebből is ért az ember.

A konyhában edények zörögtek, a lámpa libbent néha, Gábor bal lábáról a jobb lábára ereszkedett, Ferkó pedig a rovátkákat most már keresztbe vonalazta az asztalon.

- Hát így van.

- Ez így — hagyta rá Gábor —, ha nem bánod, hogy az ügyvédek híznak majd a mi földünkön.

- Ha te nem bánod?...

- Nekem csak az igazság kell.

- Na meg a Palánkos...

-A részem! Ami meg lett ígérve, de hát veled nem lehet beszélni. Nem is rontom tovább a levegőt, mert még elsajnálád azt is. Le se ültettél... hát nyugodalmas jóccakát!

Nehéz dobbanásokkal elment.

Ferkó ült egy darabig még az asztalnál. Bántotta, hogy nem szólt bátyja után egy jó szót, de hogy ő a levegőt is sajnálja, ez nagy igazságtalanság, széssel meg igenis kínálták. Aki pedig olyan magasan hordja a fejét, hogy nem ül le,

hát nem ül le! Álljon, ha csak annyi esze van...

Hogy nem tudnak megegyezni, annak pedig a Kalapos had az oka, mármint Gábor apósáék, azaz Méri, Gábor felesége. Földéhes, kaparcsi népek. Ha Méri nem volna, már el is felejtették volna az egyezséget.

Igaz, hogy Julcsa is - az ő felesége - csípőre tette a kezét, amikor először ültek össze, éppen ezért az asszonyok most már nem vettek részt a megbeszélésben, de jobban ott voltak, mintha ott lettek volna. Nyílt szakításra azért nem került sor. Ezt nem vállalta volna egyik fiú se, mert ilyenkor apjukra gondoltak, aki ugyan csak a temetőből őrködött fiai felett, de az indulatokat még felrévülő emléke is lefojtotta.

Mit szólna apánk - gondolták olykor-olykor, ha már öklöbe szorult a kezük... és az öklök nyitott tenyérre ernyedtek lassan, ha nem lett is belőle kézfogás. Mivel azonban az osztozkodás nem lett meg, közösen vetettek a tavaszon. És a munkában nem válogattak.

Tudták, hova kell az árpát vetni, hova a zabot és hova a kukoricát. Itt még gondolni sem lehetett mást, mert apjuk is úgy szokta.

Egyszer ugyan kijött az öreg Kalapos, és azt mondta, hogy ő árpa helyett krumplit vetne, de a két fiú szinte egyszerre hördült fel: -Nem!

- Hohó, a Kalaposok ebbe nem szólhatnak bele!

Mikor az öreg megsértődve elballagott, a két fiú szinte cinkosan nézett össze, de nem szóltak semmit.

Szóljon Gábor - gondolta Ferkó -, ő az idősebb.

Szóljon Ferkó - füstölgött Gábor - ő a fiatalabb.

És a pillanat elmúlt, pedig békés, szép idő volt, amikor nyitva van az ember szíve, mint a föld a jó magnak. A levegőben pacsirta áldotta a tavaszt, a föld meleg volt, mint az omló bársony, a dűlőút már zöldülni kezdett, és a falu felett gólyapár körözött, mintha helyet keresett volna, holott tudnivaló, hogy máshova úgysem szállnak, mint Andókék kéményére.

És újra elindultak a lovak. Zörrent néha a zabla, és a két testvérnek mintha nehezebb lett volna a járás. A csend is, mintha nagyobb lett volna, ámbár délfelé nagyon felmelegedett az idő, és a melegben -tudvalevő - nehezebb a csend is.

Amikor megálltak a vetőgéppel, Ferkó elnézett a falu felé.

- Nem tudom, mit akarhat Julcsa? Hoztam én ebédet. Aztán hogy siet...

- Ha nem jó hírrrel jönne, nem sietne — vélte Gábor, hogy enyhítsen a várakozáson, és közben kifogta a lovakat.

- Behívó - mondta az asszony kicsit halványan. - Holnap reggel jelentkezned kell.

- Akkor már szedem is a sátorfát - állt fel Ferkó -, parancs, parancs. Amíg

összeszedelőzködöm, este lesz. Hát Isten veled, bátyám!

- Isten veled, öcsém!
- Aztán vigyázz az én házam tájára is.
- Nem kell mondani.
- A nagyobbik tinót el kell majd adni.
- Ott leszek.
- Hát akkor mi el is mehetünk, Julcsa.

Kezet fogtak.

Gábor leült a zsákra, elővette tarisznyáját, de nem evett. Nézett amazok után. Elöl ment az öccse, utána a felesége, de amikor kiértek a gyalogútra, megfogták egymás kezét. Hát, Istenem, fiatal házasok, az asszony várandós. Gábor nézte a földet, melyből akkor tekeredett elő egy nyálkás, ronda csimasz.

- Ne, kutya! - taposott rá undorodva. - Olyan vagy, mint a háború, feldúlod a földet. - Aztán újra elnézett a falu felé, de már üres volt a határ.

Kinyitotta a bicskáját, megszelte a kenyeret, szalonnát is vágott mellé, de nem nagyon ízlett.

-A fene tudja, milyen pudvás ez a szalonna máma - dühösen körülnézett -, aztán hogy még krumplit vessünk árpa helyett!... Elment az esze ennek a vénembernek?

Az egyik ló ekkor nyihogni kezdett.

Gábor felugrott.

- Talán nincs más gondom, mint a ti hasatok, mi? — és mérgesen odaöntötte a zabot a lovak elé.

Ferkótól aztán hol jött a posta, hol nem. Mindig messzebből, mindig messzebből, mindig ritkábban, és egyszer csak elhallgatott. Gábor ekkor már mindennapos volt Ferkóéknál.

- Édesanyám betegeskedik — mondta otthon, és úgy nézett feleségére, hogy az jónak látta nem firtatni a dolgot.

Elmúlt a tavasz, elmúlt a nyár is. Egyik őszi estén az öreg postás azt mondta Gábornak, hogy menjen be a postamester úrhoz, ha arra jár, mert egy kis bort szeretne venni.

A posta üres volt. Az öreg postamester mégis kinézett az ajtón, hogy nincs-e kint valaki, aztán megfogta Gábor karját.

- Tudom, anyátok beteg... neked mondom csak, a jegyző úrral megbeszéltük, elhallgathatod, amíg akarod... szegény Ferkó... itt a hivatalos értesítés.

- Hát így van?

- Így.

Gábor kifordult a kapun, és nekiment a kis padnak, mert homály lett egyszerre, bár nem volt még nagyon sötét. Tétován járt-kelt egy darabig aztán hazament. Az istállóban üldögélt késő estig, és hamar lefeküdt.

- De csendes máma — mondta az asszony.

- Hát nincs mindig majális...

Másnap aztán leballagott megint Ferkóékhoz.

- Hogy van, édesanyám?

- Csak megvagyok. Nem írt Ferkó?

- Azért gyöttem, csak nem akartam addig szólni, amíg minden nincs rendben.

Itt az írás, megosztottunk. Ahogy Ferkó akarta. Engem is elvihetnek akármelyik nap, hát legyen rendben minden. Három holdat még ráadást is adtam.

- Ráadást?

- Hát persze. Én leszek a gyerek keresztapja, már ezt is elintéztük Ferkóval... aztán... ne srófold fel azt a lámpát, Julcsa, mert nagyon bántja a szememet...

Rainer Maria Rilke: Záró darab

Nagy a halál.
Rajtunk a bélyeg,
bár nevet a száj.
Míg azt hisszük: körülvesz az élet, -
bensőnkben éled
sírása már.

Alföldi Géza: Egymásba simuló kezek

A kezet csak megfogni
szabad,
elereszteni vétek,
ellökni átok,
egymásba simuló kezek
tartják össze
az eget és a világot.

Bódás János: Esti imádság

Ez a nap úgy ment el felettem
Uram, hogy semmi jót se tettem.
Jó szavakkal adós maradtam,
szegénynek, koldusnak nem adtam,
nem mentem el oda, hol vártak
vergődő, törött lelki szárnyak,
s annak, ki jött bűntől úzótnen,
szívén talán sebet ütöttem
gúnnal, közönnyel. Bocsásd meg Uram,
hogy napom meddőn tovább suhan.
Rossz mécs voltam – égtem titokban,
s csak magamnak világítottam.
Pedig jóságod körülövezett
ma is, mint tiszta tó a szigetet.
Gondom nincs, amit bírni ne lehetne,
elférne vállamon mások keresztje.
Hajam sötét még, a fogam fehér,
eremben jókedvvel kering a vér,
nem vagyok egyedül, mint annyian,
szép asszonyom van s két szép kisfiam.
Az asztalunkra mindig jó kerül,
házunk csupa fény és csupa derű.
Mennyi gyönyörű ajándék ez,
s most múltam még csak harminc éves!
Ma is jóságodban fürödtem,
s én semmi, semmi jót se tettem,
pedig tisztetem az: mit kezed adott,
tovább adjam, mint drót az áramot.
Ó segélj, hogy mint gazdagon megáldott,
szórjam – tükör a fényt – a Te jóságod,
Ne legyen meddő több napom soha,
ragyogjon rólam Lelked mosolya,
add, hogy mindenkit egyformán szeressek
s áldó jobb kezed egy íze lehessenek.

És most jöjjön vidámság, jöjjön az Élet, jöjjenek a Gyerekek!

Deák Mária: Mese az elveszett wifiről

Vendégségbe jött ma hozzánk
egy városi kisgyerek.
Táblagépét szorongatva
- Nincsen wifi? - pityereg.

- Gyere velem, édes lelkem!
Kézen fogom s vezetem.
Egy életem, egy halálom,
én a wifit meglelem.

Kezét nyújtja, mosoly ragyog,
- Vajon hová bújhatott?
Huncut wifit a nyúlólban,
bizony mondom, elkapod.

Közben Buksi is előjön,
üdvözi a vendéget.
Farkcsóválva vakkant kettőt,
báránynk is felbéget.

Táblagépét nyújtja felém,
- Ugye kicsit megfogod?
Biz a kezem elengedte,
Buxsi után úgy futott.

Kert végéig meg sem álltak,
a kiskapu nyitva áll.
Rózsaszínű kis nyusziorr
a rácson át kandikál.

Csöpp kis keze óvatosan
simogatni megtanul.
Selyemszőrű, pici nyuszi
az ölében meglapul.

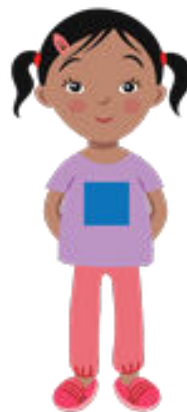
Hangos szóval szól a kakas,
- tyúkudvarban ő a sztár -
- Kukuríkú, itt a wifi!
A gyerekeknek nem kell már.

Boldogságtól kipirulva
a kisnyulat letette.
Tojást szedni de jó móka,
így a wifit feledte.

Darát szór a csibék elé,
a kotlóssal beszélget.
Friss vizet ad a báránynak,
nem kell már az Internet.

Konyhakertet is bejárja,
répát szed a nyulaknak.
A megmosott csemegéből
velük együtt ropogat.

Táblagépe árván marad,
de a gyerek nem szánja.
Simogatni jobb a nyuszit,
és a tablet sem bánja

Étteremben

(történet 2014-ből a facebookról)

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket beraktam egy etetőszékbe, Megfigyeltem magamnak, milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan halkán beszélgettek.

Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott...

„Szia!” – mondta, miközben pufók kezével a szék tálcáját püfölte. Szeme az izgatottságtól kikerekedve, száján azzal az imádnivaló fogatlan mosollyal, hevesen integetett.

Próbáltam megtalálni hirtelen örömeinek forrását. Sikerült. Egy koszos, szakadt kabátot viselő öregember volt. Nadrágja gyűrötten lógott rajta, cipzárja félig lecsúsztatva, egyik cipőjéből kikandikáltak a lábujjai, erekkel telerajzolt orra olyan volt, mint egy térkép.

Túl messze voltunk ahhoz, hogy szagokat érezzünk, de biztos voltam benne, hogy bűdös. Ő is integetett.

„Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs!” – mondta Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. „Most mit csináljunk?”

Meghozták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a túloldaltól.

„Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!”

Senki sem gondolta, hogy a férfi aranyos, és egyértelmű volt, hogy ittas. A férjemmel majd elsüllyedtünk szégyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent utánacsinált.

Végre befejeztük az evést, és a kijárat felé vettük az irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál találkozunk. Az öregember pont köztem és a kijárat között ült. „Istenem segíts, hogy kijussak innen anélkül, hogy megszólítana minket!” – fohászkoztam magamban.

Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne érezzük a leheletét, de miközben elfordultam, Erik kitekerte magát, és az ismert „vegyél fel” baba-pozícióba helyezkedett.

Mielőtt bármit tehettem volna, Az öregember karjaiba vetette magát.

Hirtelen ott álltam és néztem, ahogy egy nagyon bűdös öregember a karjában tart egy boldog kisgyereket. Erik teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára hajtotta a fejét. Az öregember becsukta a szemét, és láttam, ahogy elfutják szemét a könnyek. Öreg, koszos, fájdalomtól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengédséggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röpke szeretetet két emberi lény között.

Döbbenet álltam. Az öreg néhány másodpercig ölelte Eriket majd rám nézett. „Nagyon vigyázzon erre a fiúra!” – mondta szilárd meggyőződéssel.

Nagy nehezen kinyögtem, hogy „megteszem”.

A férfi nem túl nagy hajlandósággal, szomorúan fejtette le magáról Eriket, mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat. Megfogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott: „Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándékom.”

Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat az autóig. A férjem nem értette miért sírok és miért szorítom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy „Uram, kérlek, bocsáss meg!”

Tanúja voltam Isten szeretetének egy gyermek ártatlanságán keresztül, aki még nem látott bűnt, és nem ítélt. Egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta, és egy anyán keresztül, aki viszont nem látott tovább az öltözéken. Keresztényként vak voltam, miközben karjaimban tartottam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem, Isten azt kérdezi tőlem, „Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy pillanatra?” , mikor Ő nekünk adta az Övét, örökre. A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy „olyanokká kell lennünk, mint a kisgyermekek”.

Lázár Ervin: Állatmese

Éppen mély álomból ébredtem. Tudjátok, amikor az ember olyan kótyagos, azt se tudja, hogy reggel-e, este-e, Alsóküsmődön van-e, vagy Szekeres-bogáncson. A világ már kezd összeállni a szemem előtt, bokrok, füvek, fák, az ég átdereng a levélrengetegen... de mi az a vörös ott. Hú, milyen vörös, és benne két égőzöld csillag. De hát akkor én Alsóküsmődön vagyok, és reggel van, és ez a vörös nem más, mint a zöld szemű rém, a rémszemű róka. Na, minden izmom megfeszül, már ugranék is, hogy fussak, mint a szélvész, de akkor alázatosan, behízelt hangon megszólal a róka.

– Felsőleges úr, bocsáss meg a zavarásért, de senki más, csak te segíthetsz rajtam.

Azért óvatosan hátrálok egy centit. Kettőt.

Mi az, hogy felsőleges úr?

A vörösséges meg folytatja.

– A te félelmetes fogsorodtól retteg minden állat, neked csak egy intésedbe kerül, hogy megszűnjék a mostani fejtelenség az erdőn.

Még hogy félelmetes fogsor? Miféle félelmetes fogsor? Azért egy kicsit összezsikorítom a fogam. Ki tudja? Igaz is, rendesen csikordul.

– De nem is kell felvillantanod a fogadat – folytatja a róka –, elég csak megrázintani hatalmas és királyi sörényedet, máris behúzott farokkal menekül valamennyi rendetlenkedő.

Királyi sörény? Hogyhogy királyi sörény? Hátrabandzsítok a nyakam felé, de hiába, ki láthatja a saját háta közepét? Azért, figyeled, mintha valami súlyos lengene a nyakam körül. Aha. Lehet, hogy sörény... De hiszen akkor én... Lehetséges?

– Sőt – folytatja a róka –, ha méltóságodon alulinak tartod sörényed megrázintását, felséges bojtos farkad egyetlen mozdulata is elegendő.

Az ám, a bojtos farkam! Na, meg is suhintom. Most suhant vagy nem suhant? Apró mocorgást érzek ott hátul. Lehet, hogy ez a suhanás? Mindenesetre nem akárki vagyok, az egyszer biztos. De hogyhogy eddig...

– A füledbe súgnám a panaszomat – mondja a róka –, mert hangosan nem merem elmondani, de nagyon félek a karmaidtól. Ha megígéred, hogy nem bántasz, közelebb merek menni hozzád.

– Nem bántlak – mondom, és megköszörülöm közben a torkom, mert a hangom azért egy kicsit vékonylom, és még egyszer mondom, megfeszített torokkal, öblögetve, de bizony így sem valami félelmetes, a vörösség meg már jön, közeledik, egy gyors pillantást azért vetek a félelmetes karmaimra, hadd lássalak, te félelmetes karom, a róka meg már tátja a száját, talán súgni akar, vagy valami mást... De hát ez nyúlkarom... Fölordítok.

– Nyúl vagyok! Nyúl vagyok!

És máris futok, mint a nyúl. A róka fogsora összekattan, de csak a semmit harapja.

Futok, a lábam sem éri a földet.

A nagy vörösség egy darabig liheg utánam, de csinálok néhány váratlan kanyart, és lemarad, mint a borraivaló.

Még hogy sörény, karom, bojtos fark, félelmetes fogsor!? Ó, te balgatag, te félküllős, te lütyő, te dinnye! Most aztán majdnem megettek.

Aranyosi Ervin: Őszi levelek

Mennyi szín és mennyi pompa,
mennyi szépség vesz körül!
Nézem, ahogy földre szállnak,
s kicsi szívem úgy örül.
Hull a sok-sok sárga levél,
vörös, barna földet ér.
Vajon hová tűnt a fákról,
a sok nyári zöld levél?

Talán a Nap festette be,
vagy éjjel a Telihold?
Vajon színes festékekkel
palettájuk teli volt?
Vagy az Ősz volt ez a művész,
és titokban alkotott?
Bárki volt is, ez az évszak,
annyi csodás színt hozott...

Kántor Péter: Körúti szél

A Nagykörúton
szalad a szél,
bárki beszél, ő
belebeszél,

Belepofázik,
belemorog,
belenevetgél,
belezokog,

Belehuhog vagy
beletütül,
ha füttyörészel,
belefüttyül,

Bárcsak akadna
jó úti cél!
sóhajt a kócos
körúti szél,

Torombitázik,
hegedüdül,
meglát egy padot,
csüccs, lecsücsül.

Karodba karol,
tovacibál,
kalapot lop a
Nyugatinál,

Levelet pörget,
ugrik, oson,
körbekereng az
Oktagonon,

Kiss Ottó: Ha valaki csuklik,

Ha valaki csuklik,
Az azt jelenti,
Hogy emlegetik.
Ezt egy néni mondta
A buszmegállóban.

Anya meg azt mondta,
Hogy biztosan
Apa emleget minket,
Azért csuklottam.

És amikor mindnyájan,
A néni,
Anya
Meg én is
Emlegetni kezdtük
Az autóbust,
Azonnal meg is érkezett.
Egy nagy, kék, csuklós.

Varró Dániel: Dacoskodó

Hétfőn hú, nagy az én haragom
azt, aki bosszant, megharapom.

Kedden a kedvem pont közepes,
se jó, se rossz, mint a
krumplileves.

Szerdán szépen szót fogadok,
intelligensen bólogatok.

Csütörtökönként úgy alakul,
hogy csínyeket csinállok
csintalanul.

Pénteken egy pukkancs vagyok
én,
dacosabb, mint a saját kisöcsém.

Szombaton szeppent vagyok és
szende,
semmi komizság nem jut
eszembe.

Vasárnap aztán verekedek,
visítok, amíg berekedek,
vigadok duhajul, végtére
mi másra való a hétvége?

V I C C O L D A L

Egy ember meghal, és lekerül a pokolba. Két bejárat van, az egyikre ki van írva, hogy szocialista pokol, a másikra meg hogy kapitalista pokol. A szocialista pokol előtt rettenetesen nagy sor áll, még a kapitalista pokol előtt senki. Emberünk odamegy a kapitalista pokol kapujába és megkérdezi:

- Itt mit csinálnak az idekerült emberrel?
- Szögeket vernek a testébe, tüzes vassal sütögetik, és forró olajban főzik. Erre ő átmegy a szocialista pokol kapujába és megkérdezi:
- És itt mit csinálnak az idekerült emberrel?
- Szögeket vernek a testébe, tüzes vassal sütögetik, és forró olajban főzik.
- Akkor miért állnak itt ennyien sorban?
- Mert itt vagy szög nincs, vagy tüzes vas nincs, vagy olaj nincs, vagy egyik sincs.

A régészek találnak egy múmiát. Először az amerikaiak kapják meg vizsgálatra, akik a következő diagnózissal állnak elő:

- Ez a múmia megközelítőleg 2500 vagy 3000 éves lehet.
- Az angolok is megkapják a testet, akik így küldik tovább:
- Ez a múmia megközelítőleg 2800 évvel ezelőtt lett eltemetve.
- Az oroszok is megvizsgálják, majd megállapítják:
- Ez a múmia pontosan 2786 éves és hat hónapos.
 - Honnan tudják ilyen pontosan? – kérdezik a többiek.
- Mire az oroszok:– Bevallotta!

- Melyik három kitüntetést nem kapta meg Brezsnyev?
- A Hős anya, a Hős város és a Tiszta udvar, rendes ház!

Két orosz katona beszélget Afganisztánban.

- Ugye, mennyivel jobb dolgunk volt nekünk otthon, Székesfehérváron?
- Te, Iván, ez nem egy dél-koreai utasszállító gép előttünk?
- De igen. Eltaláltad.
- Hallottad? A szovjetek felmentek az úrbe!
- Ne mondd! Mindnyájan?!

A szesztilalom idején, valahol Szibériában, két muzsik hűtőházat épít, azaz szögesdróttal körbekerítenek egy kunyhót. Egyszerre az egyikük felkiált.

- Gyere gyorsan, Vologya, találtam egy üveg vodkát, igyuk meg!
- Ne ordíts, te örült, elvisznek!
- Innen? Hová?...

Brezsnyev és Koszigin utaznak haza Nasszer temetéséről. Brezsnyev megszólal:

- Te, Alekszej! Láttad Nasszer kezén azt a szép aranyórát?
- Nem, mutasd!

Brezsnyev elvtárs mondja el a moszkvai olimpia megnyitó beszédét. Így kezdi:

– O!

A tömeg ujjong, tapsol. Brezsnyev megint elkezdi:

– O!

Lelkes taps fogadja, így folytatja:

– O!

Erre valaki odalép a háta mögül és a fülébe súgja:

– Brezsnyev elvtárs! Nem kell mind az öt karikát felolvasni!

Gorbacsov hazlátogat a szülőfalujába és találkozik régi ismerősével, a falu legöregebb emberével, Iván Kuzmicsovval.

- Iván bátyám, van magának videója?
- Hogyne, még Hi-Fi tornyom is van.
- És Tv-je van-e?
- Hát persze, színes.
- És tudja, ki vagyok én?
- Te vagy a tegnap érkezett amerikai újságíró.
- Iván bátyám, hát nem ismersz meg? Gorbacsov vagyok!
- Akkor meg mit hülyéskedsz, tudod, hogy még villany sincs az egész faluban.

Egy dühös fickó lép be a kocsmába, kezében egy pisztollyal.

Úgy hallottam, a feleségem megcsalt valakivel! Hadd lássam, van-e elég bátorság benne, hogy kiálljon velem!

Erre egy hang a háttérből:

- Haver, szerintem nincs elég golyó ehhez a pisztolyodban...

A cigány nagymama meséli az unokáknak:

Amikor én kisgyerek voltam, az anyám adott 10 forintot és elküldött velem az üzletbe. Hoztam két kenyeret, két tejet, egy rúd szalámit, egy csomag bonbont, két tábla csokoládét, 10 tojást és még maradt valami a körhintára is...Most meg...??

Ma már ez lehetetlen! Hiszen az egész boltot telerakták azokkal a mindentlátó kamerákkal...!

- Tudod, haver, amikor vállalkozó lettem, csak a tudásomra és a józan eszemre támaszkodhattam.

- Nem te vagy az egyetlen, aki nulláról indult...

Turista házaspár betér egy vidéki kisvendéglőbe.

- Mit gondolsz, milyen lehet itt a csiga? - kérdezi a feleség. Erre a szomszéd asztalról átszól valaki:

- Pincérnek van öltözve, asszonyom!

Ül a nyúlháaspár a varieté első sorában, s nagy érdeklődéssel figyelik, hogyan varázsol elő a zseniális bűvész a cylinderjéből egymás után egy csomó kisnyuszt.

Nyúlné odahajol a férjéhez:

- Nem mondom, ügyes, de én valahogy mégis jobban élvezem azt, ahogyan mi csináljuk...

Golfpálya öltözőjében egy fickó gyönyörködik egy golflabdában.

- Új szerzemény? - kérdezi a barátja.

- Ez a világ legjobb golflabdája!

- Miért?

- Egyszerűen nem lehet elveszíteni. Beütöd a sűrűbe, füttyül. Erdőbe ütöd, sípol. A vízen úszik, sötétben foszforeszkál.

- És hogy szerezted?

- Találtam.

A kapitány kisleány épp a miért?? korban van:

- Apu miért pont anyut vetted feleségül?

- Hallod szívem, már a gyerek is ezt kérdezi!

Állnak a kassza előtti sorban az emberek. Egy idősebb hölgy odamegy az egyik fiúhoz a sorban:

- Bocsánat, fiatal ember, annyira hasonlít szegény megboldogult fiamhoz! Nagyon szerettem, és most, hogy meghalt, szeretném még egyszer hallani a hangját. Mivel maga szakasztott a mása, megkérhetem, hogy mielőtt kimegyek az ajtón, mondja nekem: "Szia, Anya"?

A srác úgy gondolja, neki mindegy. Az idős hölgy odamegy a kasszához, beszél a pénztárossal, majd visszafordul és integet. A fiú hangosan odaköszön:

- Szia, Anya!

Mikor a fiú következik, csodálkozva látja, hogy a pénztáros hatalmas számlát ír neki. Felháborodva mondja:

- De hát én csak pár apróságot vettem!

- Igen, de az anyja azt mondta, az ő számláját is maga fizeti!

